

ΟΔΙΚΟΣ ΧΑΡΤΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟ ΚΑΤΑ ΣΙΛΟΥΑΝΟ

[Για πολλά ζητήματα σήμερα χρησιμοποιείται ο όρος *οδικός χάρτης* για να δρομολογήσει σειρά ενεργειών που θα ακολουθηθούν, ώστε να επιτευχθεί ένα τελικό αποτέλεσμα σε πρωτοβουλίες που αναλαμβάνονται για την επίλυση ζητημάτων πολιτικών, θρησκευτικών, κοινωνικών κ.ά. Υπάρχει άραγε ένας οδικός χάρτης για την αγάπη; Κατευθυντήριες γραμμές σίγουρα μπορούν να δοθούν από το Ευαγγέλιο της Κρίσεως (Ματθαίου 25,31-46), από τον Ύμνο της Αγάπης του Αποστόλου Παύλου (Α' Κορινθίους, 12,31-14,1) και άλλα κείμενα της Αγίας Γραφής και της χριστιανικής παραδόσεως. Όλα αυτά μπορούν να στοιχειοθετήσουν έναν χάρτη για μια τελικά άσκηση επί του εδάφους; Όλοι μας συνήθως δυσκολευόμαστε από μια άσκηση επί χάρτου να εκτελέσουμε την άσκηση επί του εδάφους. Από καιρό με άπασχολεί το πώς της μεταβάσεως από την θεωρητική κατανόηση στην πρακτική εφαρμογή της αγάπης. Με πολλή, λοιπόν, ανακούφιση ανακάλυψα ένα οδηγικό κατά την γνώμη μου κείμενο, που το λόγο για την αγάπη μπορεί να τον κάνει τελικά πράξη ελλόγιμη. Πρόκειται για ένα κείμενο που μάς οδηγεί, επί καθημερινής ρεαλιστικής βάσεως, στη πραγμάτωση της αγάπης. Έδω, πράγματι, πρόκειται για μια οδική βοήθεια που σπεύδει να μάς προλειάνει ένα έδαφος που έχει αρκετές προσπελάσεως (Αλέξανδρος Μ. Σταυρόπουλος.)]

Η αγάπη προς τον αδελφό μαρτυρείται περισσότερο από έναν συγκεκριμένο τρόπο ύπαρξης (που είναι εσωτερικός), παρά από τα καλά έργα (που είναι εξωτερικά). Κι αυτός ο τρόπος ύπαρξης είναι ένα ήθος βασισμένο στην ευφρόσυνη αποδοχή και την ταπεινή διακονία του αδελφού, στη γλυκύτητα και την ύπομονη στις σχέσεις, στην μέριμνα για τον άλλο. Αυτό πρακτικά σημαίνει να φροντίζουμε τον διπλανό, να μην τον κρίνουμε και να μη βάζουμε με το μυαλό μας το κακό για αυτόν, να μην τον πληγώνουμε ή να τον θλίβουμε –ούτε καν με την έκφραση του προσώπου μας– να μην επιβάλλουμε τη δική μας θέληση, να συμπονάμε τον άνθρωπο που άμαρτάνει ή που ύποφέρει. Αν οί περιστάσεις το επιβάλλουν, μπορούμε να κάνουμε μια παρατήρηση στον πλησίον με σκοπό όχι να τον εξουθενώσουμε, αλλά να τον διορθώσουμε αδελφικά, αντιμετωπίζοντας τις πράξεις που διαπράχθηκαν και όχι το πρόσωπο που τις διέπραξε, κι αυτό, έχοντας τη συνείδηση απελευθερωμένη από κάθε κακό συναίσθημα ή θυμό (π. Μαξίμου Έγκερ, *Κράτα τον νοῦ σου στον Άδη...* Ο Άγιος Σιλουανός και η ἐλπίδα τῆς Βασιλείας, Ἐκδ. Ἐν πλῶ, Ἀθήνα 2009, σ.139-140).